

Een wandeling door
het middeleeuwse Deinze
Verdwenen maar niet weg
Deinze

provincie
Oost-Vlaanderen

erf
goed
sprokkel

Luchtfoto met de oorspronkelijke ligging van de laatmiddeleeuwse stadsgrachten (lichtblauw), de loop van de Leie (donkerblauw), de omwalling (geel) en de stadspoorten. In het paars zijn de belangrijkste middeleeuwse religieuze sites aangeduid: van links naar rechts de Onze-Lieve-Vrouwekerk (+), het Sint-Blasius-hospitaal (1) en de vermoedelijke locatie van het begijnhof en het Sint-Margrietenklooster (2).
Bron luchtfoto: Luchttopnamen Vlaanderen, Digitaal Vlaanderen. Bewerking: RAAP België.

Op deze wandeling nodigen we je uit om met een andere blik naar Deinze te kijken. We gaan op zoek naar sporen van de middeleeuwse stadsontwikkeling. We wandelen langs plaatsen waar ooit stadspoorten stonden, volgen het tracé van verdwenen omwallingen en grachten, en staan stil bij plekken waar het dagelijkse leven zich afspeelde: van de markt en de kerken tot hospitaal en klooster. Wie aandachtig kijkt, ontdekt hoe het verleden doorwerkt in het huidige beeld van deze stad aan de Leie.

Deinze dankt zijn ontstaan en groei in grote mate aan z'n ligging. Op een iets hoger gelegen rug in de Leievallei en vlak bij een gunstige oversteekplaats groeide een nederzetting in de volle middeleeuwen uit tot een stad op het kruispunt van belangrijke wegen en waterwegen. Die strategische positie bracht leven, handel en contacten, maar maakte de stad tegelijk kwetsbaar.

Wat je vandaag ziet, is dus geen toevallig gegroeide stad, maar het resultaat van eeuwen kiezen, aanpassen en ... verhalen vertellen. Deze wandeling helpt je om die lagen te lezen en te begrijpen. Laat je onderweg meenemen door het middeleeuwse verleden van Deinze: soms zichtbaar, vaak verborgen, maar altijd aanwezig voor wie er oog voor heeft. Volg het traject langs deze bijzondere getuigen van het verleden.

Pieter Hovaere, detail uit de kaart van Deinze, uit het *Landboek van Deinze-buiten*, ca. 1712, collectie Duns

2

HET KON NIET ANDERS, of de ligging van Deinze moest eenen sterken koophandel aldaar doen ontstaan. Voorheen, aleer de steenwegen waren ingericht, stelde de Leie de stad in verband met de voornaamste steden onzes lands (...)

Albijn van den Abeele, *Geschiedenis van Deinze*, 1865

Stappen door het verleden

Vertrek aan de dienst Toerisme (dienstencentrum Leiespiegel), Brielstraat 2, en wandel richting Lucien Matthyslaan

Deinze telde vijf stadspoorten: de Holpoort in het zuiden, de Brugse Poort in het noorden, de Gentpoort en Kloosterpoort in het oosten, de Brielpoort in het westen. De eerder bescheiden Brielpoort en Kloosterpoort gaven vooral toegang tot de natte meersgebieden rond de stad.

Hier stond eertijds de **Brielpoort** (1), die uitgaf op de huidige Brielmeersen. Het woord 'briel' betekent 'moerassig land'. Voor de middeleeuwse stadsbewoners waren de meersen van groot belang: ze dienden als graasland voor het vee en als hooiland voor een wintervoorraad. Intussen hebben de meersen plaatsgemaakt voor het provinciaal domein en de polyvalente zaal. Hun naam – Brielmeersen en Brielpoort – verwijst nog naar dit landschap en de poort.

Volg de Lucien Matthyslaan en steek de Leie over via de Brielpoortbrug (fietsbrug). Volg het pad aan de rechterzijde, tussen de appartementsblokken en de oude arm van de Leie.

De oude Leiearm met de kerk van Petegem

3

Hier kijk je uit op een oude **Leiearm** (2), die nog goed herkenbaar is op kaarten. De rivier speelde een sleutelrol in het ontstaan en de groei van Deinze, op een iets hoger en droger deel: een langgerekte donk, een soort natuurlijke rug in de Leievallei. De vele Leiemeanders vergemakkelijkten de toenemende scheepvaart niet. De latere industrialisatie leidde tot het rechte trekken van de rivier, en zo tot het ontstaan van oude Leiearmen.

Opvallend is de ligging van de kerken aan de Leie. Net als elders in de Leievallei werden ze opgetrokken aan de buitenbocht van de rivier, zoals de kerk van Deinze en ook die van Petegem. Ze kijkt uit over de Sint-Martinusvijver, een afgesneden oude Leiearm die herinnert aan het kronkelende riviervverloop.

Volg het pad links richting Tolpoortstraat, tussen de twee appartementsblokken door en tot aan de kruising van de wegen.

Op deze plek is het tracé van de oude stadsomwalling (3) goed te volgen. Je wandelt letterlijk op restanten van de stadswal, iets hoger gelegen en met aan weerszijden lager gelegen zones. De rechterzijde is de plek van de vroegere stadsgracht.

Na het verkrijgen van stadsrechten werd Deinze in de 13de eeuw voor het eerst omwalde, met een aarden wal-met-gracht. Met uitzondering van enkele poorten zijn er nooit stenen muren of torens opgetrokken. Wel stonden op de wal enkele windmolens die het stadssilhouet mee bepaalden.

Bij de bouw van de huidige woontorens werd de oude stadsgracht archeologisch onderzocht. Maar het verleden zit niet alleen onder de grond: ook in het stratenpatroon en in de kleine hoogteverschillen blijft het verloop van wal en gracht herkenbaar.

We wandelen door de tuin van Woning Gentiel De Smet.

Vervolg je wandeling door de poort. Zo beland je in de Tolpoortstraat. Ongeveer ter hoogte van het museum Fonds De Smet (Tolpoortstraat 79) bevond zich de **Tolpoort** (4), oorspronkelijk 'Holpoort' genoemd vanwege de donkere doorgang. De naam is een verbastering die mettertijd ingeburgerd raakte. De poort bevond zich op een van de belangrijkste toegangswegen tot de stad.

De Holpoort lag, samen met de Gentpoort en de Brugse Poort, op de belangrijkste verkeersassen (tussen Gent en Kortrijk en tussen Oudenaarde en Brugge/Leper). Deze drie waren monumentale bouwwerken.

Jean Van de Kerkhove, *de Tolpoort in Deinze in 1849, 1874*,
Amsterdam, Rijksmuseum

Ze maakten deel uit van het verdedigingssysteem, samen met de waterlopen, de stadsgracht en de aarden omwalling, maar hadden ook een symbolische functie: ze gaven de stad een statige en herkenbare toegang.

De toegangsweg onder en naast de apotheek, die nu toegang verschaft tot het Sint-Hendrikscollege en bekendstaat als het Sint-Henristraatje, ligt exact op het vervolg van de stadsomwalling.

We volgen de Tolpoortstraat richting Markt. Rechts van de straat, aan een driehoekig pleintje, bevindt zich op nr. 32, het Markizaat of het Prinsenhof (5).

Op deze plek bevond zich mogelijk de toegang tot een grafelijk domein. De graaf van Vlaanderen had in Deinze een residentie, maar de exacte locatie kennen we niet. De latere site van het Prinsenhof – ook wel ‘het markizaat’ genoemd – wordt vaak als mogelijke plek genoemd. Hoe de grafelijke residentie eruitzag, weten we ook niet. Misschien was het een motte, maar daar is geen sluitend bewijs voor.

Na 1400 lijkt het te zijn afgelopen met de grafelijke aanwezigheid. Uit bewaarde aktes blijkt dat de graaf zijn zaken in Deinze voortaan regelde in een van de vele herbergen in de stad. Op de site zelf is later enkel sprake van een ‘court’ met vervallen gebouwen.

In 1625 werd Deinze verheven tot markizaat en kreeg de plek opnieuw een adellijke invulling. De familie de Merode liet er een residentie optrekken, met toegangspoort en siertuinen.

De Tolpoortstraat en het Markizaat, ca. 1920

Enkel het hoektorentje herinnert nog aan dit domein.

Wandel verder tot aan de brug over de Leie.

Deze oversteekplaats over de Leie (6) was van groot belang voor het ontstaan en de ontwikkeling van Deinze, door haar strategische ligging op een belangrijk knooppunt in het wegennet. Het was trouwens eeuwenlang tussen Gent en Kortrijk de enige vaste verbinding tussen beide Leieoevers en stroomopwaarts van Gent. Op deze plek versmalt de vallei, wat al vroeg een ideale oversteek mogelijk maakte over de omringende, lager gelegen meersen.

De brug lag op het kruispunt van belangrijke landroutes tussen Gent en Leper, en tussen Brugge en Oudenaarde. Hierdoor lag de stad op een knooppunt van water- en landverkeer, met toegang tot zowel de hoger gelegen kouters als de natte meersen.

De brug vormde een belangrijk onderdeel van het land- en waterverkeer, maar had een woelige geschiedenis. Ze werd herhaaldelijk beschadigd of vernield, zowel door natuurkrachten als tijdens conflicten. Het onderhoud en de heropbouw vergden grote inspanningen: in 1401 voerde de stad zelfs een specifieke belasting in om de herstelling van de brug en van wegen te bekostigen. De graaf incasseerde hier ook tol voor het oversteken van de brug.

Op deze Leieoever staat ook de **Onze-Lieve-Vrouwekerk** (7) met eromheen het **vroegere kerkhof**.

Toen Poppo (zie verder over deze belangrijke Deinzenaar) rond het jaar 1000 terugkeerde van zijn pelgrimstocht naar Jeruzalem, bracht hij enkele relieken mee voor de plaatselijke kerk. Die is opgetrokken in Doornikse kalksteen, in de stijl van de late Scheldegotiek. Het huidige kerkgebouw dateert van na de brand van 1327 maar is bij de restauratie eind 19de eeuw door architect Auguste Van Assche (1826–1907) grondig aangepakt en kreeg een neogotische facelift. Ga gerust binnen en werp een blik op het beschermde Van Peteghemorgel, de grote houten apostelbeelden tegen de zuilen en ook de eikenhouten muurbekleding met zitbanken in het koor. Ook het zilveren reliekschrijn met een stuk van Poppo's heup verdient je aandacht.

Rond de Onze-Lieve-Vrouwekerk lag eeuwenlang het **stedelijk kerkhof**. In 2010 werd het zuidelijke deel ervan, ter hoogte van het huidige Sint-Poppoplein, archeologisch onderzocht. De oudste begravingen gaan vermoedelijk terug tot de 12de eeuw. Het skeletonderzoek onthulde ook dat Deinzenaren in de 13de eeuw opvallend meer vlees en zoetwatervis aten dan elders gebruikelijk was. Hun voedingspatroon leunde aan bij dat van hogere sociale groepen, zoals de adel en de geestelijkheid, een aanwijzing voor een welvarende gemeenschap.

Een edict van Jozef II uit 1784 weerde begraafplaatsen om hygiënische redenen uit stadskernen. Ook in Deinze werd het kerkhof opgegeven, maar pas in 1860 verplaatste men het naar de huidige locatie buiten de omwalde stad.

De Onze-Lieve-Vrouwekerk met een stukje ommuurd kerkhof en de Leiebrug, voor 1886

Sint-Poppoplein (8)

Poppo was de zoon van Titzekin en Adelvina, lokale edellieden. Hij klom op in de kerkelijke hiërarchie en wordt gezien als een van de hervormers van de toenmalige kerk. Als abt van de befaamde dubbelabdij van Stavelot-Malmédy bracht hij het tot raadgever van minstens twee Duitse keizers. Na zijn dood werd hij heilig verklaard.

Reconstructie van de omgeving van de Onze-Lieve-Vrouwekerk in de vroege middeleeuwen, RAAP België

Over de brug nemen we rechts de Leiedam. Wandel verder tot aan de brug over de Leie en neem daar de trapjes omhoog tot aan de Guido Gezellelaan.

Let op het opmerkelijke tracé van de Guido Gezellelaan. Die werd aangelegd op het oude tracé van de middeleeuwse stadsgracht. Historische stadsgrachten werden vanaf de 19de en 20ste eeuw vaak gedempt om plaats te maken voor het wegverkeer, ook in Deinze.

Volg links de Guido Gezellelaan tot aan het volgende kruispunt.

Het interieur van de Onze-Lieve-Vrouwekerk

Van der Stede ende Marquisaet van Deijnsse.

J. Van Maldeghem, *topografische kaart van de stad en het markizaat van Deinze*, 1786, Brussel, Algemeen Rijksarchief

Even verderop stond aan de kruising nog een stadspoort. De kleinere **Kloosterpoort** (9) gaf toegang tot de oostelijke meersen. Haar naam verwijst naar de religieuze instellingen die zich hier vestigden. Dit stadsdeel was oorspronkelijk laaggelegen en bleef lang onbebouwd, hoewel het zich binnen de omwalling bevond. Bij de stadsontwikkeling vanaf de 13de eeuw vonden hier diverse religieuze gemeenschappen een plek.

Zo maakten het **Onze-Lieve-Vrouwe-** of **Sint-Blasiushospitaal** en het **begijnhof** – later het Sint-Margrieteklooster – al vroeg deel uit van de stad. Van het hospitaal weten we dat het omgracht was en dus afgescheiden van de omliggende ruimte. Ook werd ten noorden van de stad in de 14de eeuw een leprozerie opgericht. Deze instellingen vervulden niet alleen een religieuze rol. Ze stonden ook in voor onderwijs en ziekenzorg.

We nemen de eerste straat links, de Kalkhofstraat.

De **Kalkhofstraat** (10) verwijst naar een kalkoven die hier in 1778 werd opgericht, op het domein van het vroegere Sint-Margrieteklooster, ook wel 'Bethlehem' genoemd.

De geschiedenis van deze plek gaat terug tot het **begijnhof van Deinze** (11), waarvan al in 1276 in de bronnen sprake is. De Deinse begijnen waren geletterde vrouwen die opmerkelijk zelfstandig leefden. Uit hun archief zijn oorkonden bewaard waaruit blijkt dat ze hun bezittingen zelf beheerden, zonder notarissen, schepenen of geestelijken, wat voor die tijd hoogst uitzonderlijk is.

De oostelijke meersen met het Sint-Blasiushospitaal, ca.1495
rechts: De voorgevel van de Sint-Blasiuskapel

In 1381 werd het begijnhof verwoest tijdens de Gentse opstand tegen graaf Lodewijk van Male. Pogingen om het herop te richten mislukten, waarna het terrein in 1428 werd overgedragen aan een nieuwe gemeenschap van vrome vrouwen die zoveel mogelijk als kloosterlingen leefden, maar zonder een kloosterregel te volgen.

De zusters bouwden er het Sint-Margrieteklooster uit, dat tot eind 16de eeuw bestond. Na de verwoesting tijdens de godsdiensttroebelen verhuisde de gemeenschap naar Gent (Ekkergem), waar de gemeenschap al sinds 1477 een refugiehuis had. Het klooster stond er bekend als Klooster van Deinze en stond naast de Sint-Martinuskerk.

De precieze ligging van deze sites in Deinze is niet altijd duidelijk. Het klooster stond vermoedelijk ter hoogte van de huidige basisschool Leieparel, terwijl het oorspronkelijke begijnhof zich eerder in de buurt van de huidige kunstacademie bevond. Van de kloosterkerk is slechts één afbeelding bewaard, op een 16de-eeuwse proceskaart. Die geeft geen volledig betrouwbaar beeld van de toenmalige bebouwing.

We nemen de Ghesquièrestraat en op het einde komen we uit op de Gentpoortstraat.

Wat verder op de kruising met de Guido Gezellelaan (kijk rechts) stond de **Gentpoort** (12).

We zetten onze weg links voort, richting Markt.

Let hier op de achterzijde van de 17de-eeuwse kapel, het laatste zichtbare overblijfsel van het **Sint-Blasiushospitaal** (13). Dat speelde eeuwenlang een belangrijke rol in Deinze. Het duikt in 1232 voor het eerst op in de bronnen, als Onze-Lieve-Vrouwehospitaal. Pas vanaf 1455 wordt de benaming Sint-Blasiushospitaal gebruikt. Aanvankelijk werd het beheerd door zowel broeders als zusters, onder leiding van een hospitaalmeeester. Tegen het einde van de 14de eeuw bleven enkel de vrouwen over, die volgens de regel van Augustinus leefden.

De gemeenschap stond in voor de opvang en verzorging van zieken (maar geen mensen met melaatsheid), armen en reizigers. Later kwam daar ook onderwijs voor meisjes bij. Onder Jozef II bleef het hospitaal bestaan, maar tijdens de Franse periode werd het aangeslagen. In 1800 werd het ingericht als stadsgevangenis, wat het tot 1843 bleef. De religieuze gemeenschap werd in 1806 ontbonden en de gronden werden verkocht, waarna de zusters maricolen er een klooster en school oprichtten.

Antoine Blomme, Luchtfoto van de Markt, 1922
rechts: Reconstructietekening van de vroeg-middeleeuwse markt,
RAAP België

Ook de speelplaats van de huidige school bevindt zich op de terreinen van het voormalige hospitaal. Hier werd bij archeologisch onderzoek een begraafplaats aangetroffen. Opmerkelijk is de samenstelling van de aangetroffen skeletten: op één vrouw na gaat het om jongemannen en kinderen ontbreken, wat erop wijst dat het niet om een doorsnede van de bevolking gaat. Een van de hypothesen is dat het hier een groep militairen betreft die het hospitaal tijdelijk als veldhospitaal gebruikten. Dit sluit aan bij de vermelding van ‘armen en ellendelingen’ die op het hospitaalkerkhof begraven mochten worden en bij de vele conflicten die Deinze in de 16de en 17de eeuw teisterden, zoals de godsdiensttroebelen en de Tachtigjarige Oorlog.

Op het einde van de Gentpoortstraat komen we op de Markt.

We staan op de **Markt** (14), een opvallend brede en langgerekte ruimte die sinds de middeleeuwen nauwelijks van vorm is veranderd. Zelfs de rooilijnen van de huizen rondom bleven eeuwenlang vrijwel ongewijzigd.

Oorspronkelijk was dit vermoedelijk een open, gemeenschappelijke plek waar 's nachts vee werd samengebracht. Niet toevallig staan we pal op de langgerekte hoger gelegen rug, een goede plek om er te wonen. Vanaf de 13de eeuw krijgt ze haar echte functie als marktplaats. Archeologisch onderzoek toont aan dat de markt toen strak was ingedeeld, met een kasseiweg die centraal over het plein liep en ‘gespecialiseerde zones’. Hier bevond zich de Korenmarkt, verderop lagen onder meer de Vismarkt en de Potmarkt.

De opgraving van de fundamente van
de stadshal, 2011, foto Stani Vandecatsye

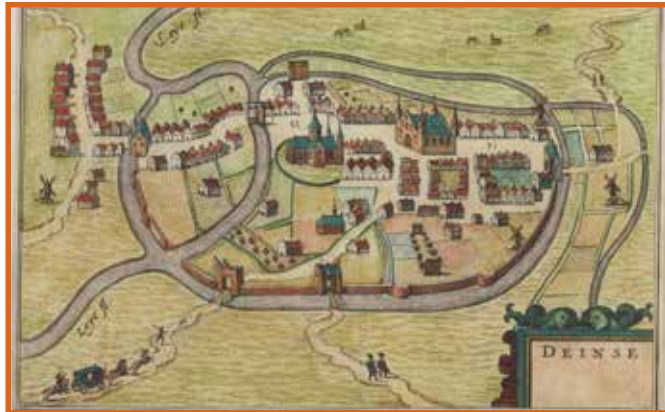

Midden op de markt stond eeuwenlang de stadshal, het bestuurlijke hart van Deinze. De eerste, houten hal ging in 1382 in vlammen op tijdens een conflict tussen Gent en Brugge, waardoor ook belangrijke stadsdocumenten verloren gingen. De stenen opvolger werd in de woelige 15de eeuw meermaals vernield – vaak door toedoen van Gent – en heropgebouwd. Na een laatste brand in 1792 verdween de stadshal definitief. Vandaag herinnert een luifel hier aan het verleden. Die doet dienst als stadsgalerij en kreeg een hedendaagse artistieke invulling, als een van de vier kleurpleinen van kunstenaar Benoît van Innis, die subtiel knipogen naar de rijke geschiedenis onder je voeten. De Markt is enkele jaren geleden na een archeologisch onderzoek heringericht naar een ontwerp van Marie-José Van Hee en Robbrecht en Daem Architecten. Toen kreeg het plein zijn versiering in verschillende kleuren, als metafoor voor de seizoenen.

Pas in 1843 werd een nieuw stadhuis gebouwd. In de tussentijd zetelde het bestuur in twee cafés, met als bekendste Het Gulden Hooft. Het oude stadhuis op Markt 21 verloor intussen zijn functie. Er wordt uitgekeken naar een nieuwe bestemming, een ontmoetingsplaats voor de Deinse burger en de toerist die Deinze wil ontdekken. Het nieuwe dienstencentrum Leiespiegel is wat verderop achter de hoek gebouwd, aan de Leie.

Volg de Markt voorbij de stadshal naar het steegje rechts: de Meulenstraat. Loop daarna links de Kattestraat (15) in.

De straat dankt haar naam niet aan het dier, maar aan een 'kat' of 'schietkat', een verhoogde en vooruitgeschoven opstelplaats voor geschut boven op een verdedigingswal. Aan het einde van deze straat bevond zich dan ook de stadswal van Deinze, waar de constructie deel uitmaakte van het verdedigingssysteem.

Johannes Bleau, Deinze, met centraal de markt met stadshal, 1649, Brussel, Koninklijke Bibliotheek

De Brugse poort en de stadswallen, rond 1900, collectie Denis Pieters, Nazareth
rechts: Het Kaandelpark met gracht

Op het einde van de Kattestraat kom je op de Peter Benoîtlaan. Loop links verder naar het rondpunt en houd links aan. Ga de Markt opnieuw op.

Hier bevond zich de **Brugse Poort** (16), de enige middeleeuwse stadspoort van Deinze die archeologisch werd onderzocht. De massieve, rechthoekige constructie van ongeveer 10 bij 15 meter was opgetrokken in baksteen. Opvallend was de smalle doorgang van 2,5 meter, net breed genoeg voor een kar. Dat was typisch voor middeleeuwse stadspoorten: ze maakten het makkelijker om de toegang tot de stad te controleren en te verdedigen. Later werden de smalle doorgangen een probleem. Door het toenemende verkeer vormden ze een knelpunt, waardoor veel stadspoorten in Vlaamse steden verdwenen. Ook in Deinze onderging de Brugse Poort dat lot.

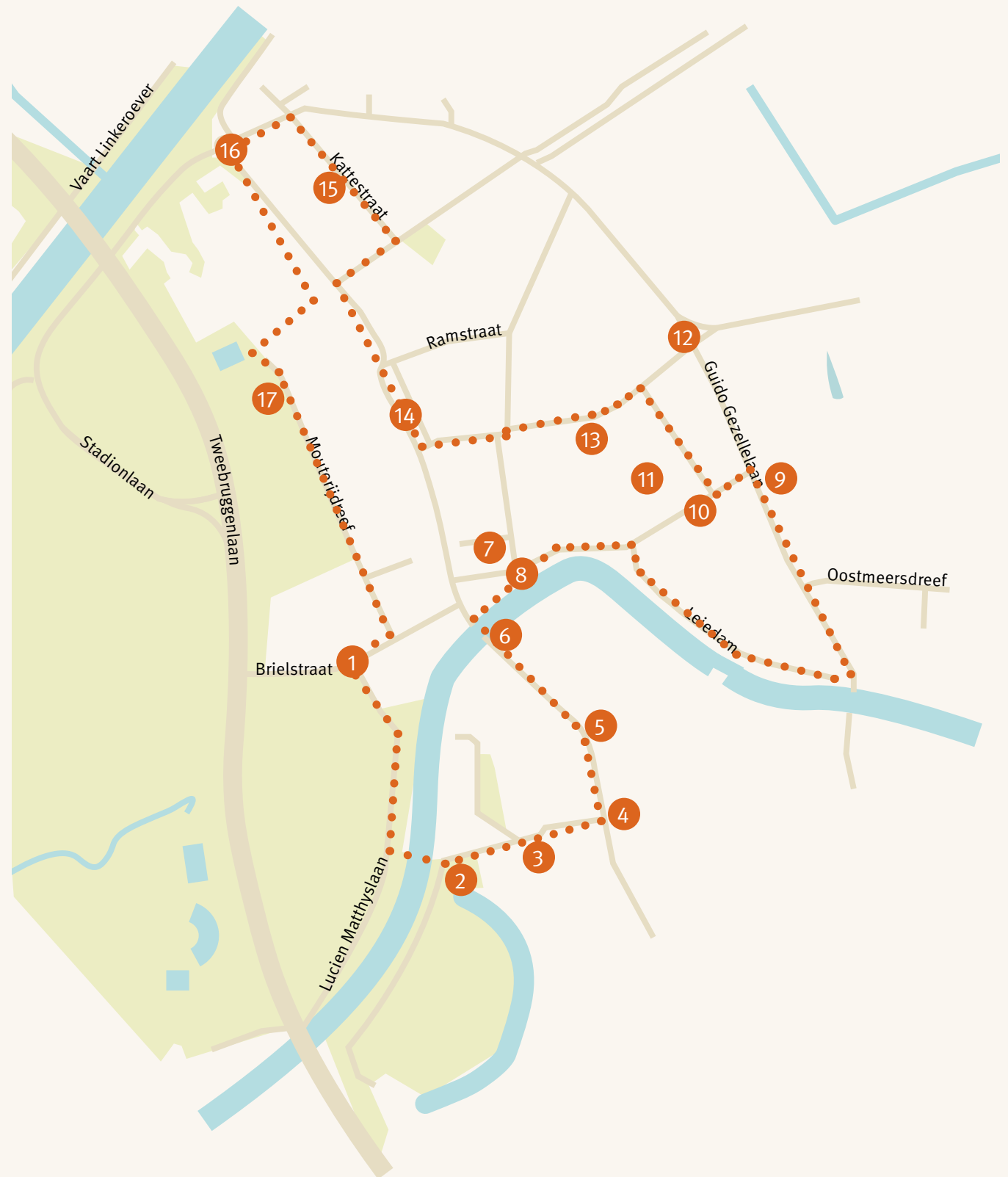
Sla de doorgang onmiddellijk links naast Huis Van Thuyne, Markt 96, in. Sla aan het einde van de tuin links af.

Via de tuin van Huis Van Thuyne bereik je het **Kaandelpark** (17). Deze zone volgt het tracé van een natuurlijke beekvallei, die van de Kaandelbeek, en lag van oudsher lager en natter dan de hoger gelegen markt van Deinze.

Voor de middeleeuwse verdediging maakte men dankbaar gebruik van dit natuurlijke landschap. De Kaandelbeek werd ingeschakeld en uitgebouwd tot een dubbele stadswal, die even verderop uitmondde in de Leie. Een aarden stadswal was op deze plek niet nodig: het drassige terrein en de dubbele gracht boden op zichzelf voldoende bescherming. De gracht naast het straatje suggereert de loop van de voormalige stadswal.

Volg de Mouterijdreef door het Kaandelpark en je komt terug aan het vertrekpunt.

- 1 Brielpoort
- 2 Oude Leiearm
- 3 Tracé oude stadsomwalling
- 4 Tolpoort
- 5 Markizaat
- 6 Leiebrug
- 7 Onze-Lieve-Vrouwekerk
- 8 Sint-Poppoplein
- 9 Kloosterpoort
- 10 Kalkhofstraat
- 11 Begijnhof
- 12 Gentpoort
- 13 Sint-Blasiushospitaal
- 14 Markt
- 15 Kattestraat
- 16 Brugse poort
- 17 Kandeelpark

Colofon

Uitgegeven door de deputatie van de Provincie Oost-Vlaanderen

Beleidsverantwoordelijke: David Coppens, gedeputeerde voor erfgoed
Directie Erfgoed & Erfgoedsites · dienst Erfgoed
Jo Rombouts, diensthoofd
Serge Migom, redactie en coördinatie

Auteurs: Luc Bauters, Eva Devooght, Caroline Ryssaert
Redactionele begeleiding: Martine Pieteraerens
Taalredactie: Patrick De Rynck
Fotografie: Stefan Dewickere, tenzij anders vermeld
Archiefbeelden: Collectie Mudel, tenzij anders vermeld
Grafische vormgeving: Ann Huyghe · directie Erfgoed & Erfgoedsites
Druk: Albe De Coker · Antwerpen

D/2026/1933/12

Deze wandeling is geïnspireerd op een recent syntheseonderzoek naar middeleeuws Deinze. Dat syntheseonderzoek was een initiatief van RAAP België, in samenwerking met de Universiteit Antwerpen en Dunsa, met steun van de stad Deinze en dankzij een projectsubsidie van het Agentschap Onroerend Erfgoed.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De auteurs zijn verantwoordelijk voor de inhoud van hun bijdrage.

De uitgever heeft ernaar gestreefd de wettelijke voorschriften inzake copyright na te leven.

Eenieder die meent nog rechten te kunnen doen gelden, wordt verzocht zich tot de uitgever te wenden.

Praktisch

www.dunsa.be
www.deinze.be/toerisme
www.langsdeleie.be

Erfgoedspokkels: Oost-Vlaams erfgoed in de kijker
www.oost-vlaanderen.be/erfgoedspokkels